

Maneres de fer mons Jo Milne

Del 19 d'octubre al 19 de desembre de 2018
Sala d'Exposicions

ARTISTA: Jo Milne

Els divendres, del 9 al 23 de novembre

MONOGRÀFIC

**JO MILNE: GABINET DE CURIOSITATS, UN DIÀLEG
ENTRE LES ARTS I LES CIÈNCIES**

Un taller on s'experimentarà amb els processos creatius i experimentals utilitzats per artistes i científics en la creació de llurs imatges.

Inscripció gratuïta. Places limitades.

DIPÒSIT LEGAL: GL.1510-2018

La producció plàstica de l'artista multidisciplinari **Jo Milne** (Edimburg, 1966) es concreta en la visualització de les propostes cosmològiques relacionades amb la teoria de les cordes i la conseqüent possibilitat de visualitzar allò que no veiem.

En aquest exercici especulatiu, Milne projecta tot un univers de cossos translúcids que leviten impulsats per la força centrífuga del cosmos i a través dels quals investiga amb les ressonàncies, la música i les estructures de repetició; l'anàlisi dels fractals, de la teoria del caos i de la teoria de les cordes —que, recordem, ens parlen de la possibilitat d'un univers construït en 11, 16 o 26 dimensions—, esdevenen la principal font d'inspiració de la seva obra.

Més enllà del tractament lúdic i experimental al qual són sotmeses les formes concretes proposades per físics, programadors o dissenyadors, allò que fascina a l'artista és la mateixa configuració de l'art: una gran xarxa de vasos comunicants.

ENTREVISTA

Natàlia Chocarro: En les obres que integren la teva darrera proposta expositiva *Maneres de fer mons*, estableixes un viatge per diferents plantejaments en els camps de la física teòrica i de la microbiologia que et permeten visualitzar allò que s'escapa a la nostra mirada. En aquest sentit, traces vincles entre els mons del macrocosmos i del microcosmos i ens convides a participar d'aquest procés que s'assenta entre els imaginaris de la ciència i la poesia...

Jo Milne: Les especulacions de la física teòrica, com les teories de les cordes o el LQG (*Loop Quantum Gravity* o gravetat quàntica de bucles), proposen noves maneres de mirar el món que ens envolta i fan palesa la necessitat humana de configurar noves formulacions i visualitzacions de l'univers. Plantejaments que en la física estan fixats en fórmules i seqüències matemàtiques i als quals jo només hi arribo a través de la seva traducció en paraules i descripcions metafòriques. Unes descripcions que actuen

com a filtres, que deixen entreveure panorames inesperats i alhora hi fan aparèixer ressonàncies de mons antics. D'aquí sorgeixen les peces de Maneres de fer mons, que fan salts significatius entre el camp d'especulació de la ciència quàntica i els vincles que es poden traçar entre la visualització d'aspectes de l'univers que no es poden veure a simple vista.

NCH: Mitjançant l'anàlisi i l'estudi dels treballs elaborats per científics pertanyents a diferents períodes i nacionalitats, elabores la teva pròpia cartografia que, a diferència del món científic —determinat i precís—, s'enriqueix amb la incorporació de la imperfecció, l'estímul i l'error...

JM: Sí, fins i tot es podria dir que és una cartografia que es nodreix de col·lisions i trobades fortuïtes, guiada per l'assaig, la repetició, les accions «inconstructives» i una estranya sensació de buscar alguna cosa que no es pot definir en paraules i on l'error és present sempre com una eina generadora. Errors fortuïts, buscats a través de la repetició, la variació o el mal ús del material o la tecnologia. Anys enrere, en la sèrie Pianola, utilitzava les partitures de música de pianola a la manera de partitures per a la pintura. Recentment, també he treballat en la recerca de la interpretació i reparació proposada pels algorismes de les impressores de 3D.

Prova i error formen part tant de la investigació científica com de l'artística, en què intervenen el pensament no verbal, les trobades casuals, les experiències quotidianes i la interacció amb materials i tecnologies. Les trobades arbitràries es produeixen en laboratoris, estudis o fora d'ells, i al seu torn informen pràctiques de recerca i visualització. Per exemple, la contemplació d'un cambrer fent girar uns plats amb el logotip de Cornell va portar el físic Richard Feynman a enfocar la seva investigació sobre les equacions d'spin, per la qual va rebre el Premi Nobel¹.

M'interessa crear certs paral·lelismes entre el món que ens envolta i els processos creatius. Adaptar processos de la repetició i la variació omnipresents en la naturalesa per tal de generar estructures emergents.

Es podria dir que traço una cartografia d'interferències, testimoni del meu viatge pels camps d'especulació de la física teòrica contemporània, que deixa entreveure sinergies i respon a la necessitat de fer veure que hi moltes maneres d'entendre, veure i comunicar el món.

NCH: En les obres que integren la mostra, visualitzem, de nou, cossos inerts i translúcids que es desplacen sobre la superfície i construeixen ficcions que et permeten jugar diferents àmbits del coneixement: la ciència i l'art. En aquesta simbiosi ens convides a formar part del teu pensament visual on la multiplicitat de lectures demostra que no hi ha una única versió i que l'atzar, l'especulació o, fins i tot, l'error, ens permeten submergir-nos per corrents desconeguts que s'obren a nous afluents...

JM: Justament una de les referències per a la exposició, tal com el títol indica, és *Ways of Worldmaking* (Maneres de fer mons), el llibre del filòsof nord-americà Nelson Goodman². Goodman hi argumenta que no hi ha una única versió del món (1978: p. 102) i que, per tant, hi ha múltiples i conflictives visions del món i maneres de fer-les visibles. Encara que les intencions en les visualitzacions difereixen —les ciències busquen acords o una claredat atenuada i les arts cerquen més aviat una densitat semàntica—, aquestes visions són fabricacions o maneres de fer el món.

En *Maneres de fer mons* les obres perfilen la meua manera de veure el món. Responen als paisatges mentals de les propostes dels camps d'especulació de la física contemporània, com la teoria de les cordes o la gravetat quàntica de bucles. Camps d'especulació que qüestionen com veiem el món que ens envolta. La meua col·lisió amb aquestes propostes i la consegüent traducció en processos digitals han generat una sèrie de propostes pictòriques, on el traç i la manipulació d'elements humils configuren nous mons. Propostes pictòriques que parlen de la nostra efimera existència i del persistent afany de comprendre-la.

¹ Feynman, R. (1985). *Surely you're joking, Mr. Feynman!* Nova York: W.W. Norton, pp.157-158.

² Goodman, N. (1978). *Ways of Worldmaking*. Indianapolis: Hackett.

